

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 512/2025-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Divkom, Šoltésovej 346/1, Považská Bystrica, proti uzneseniam Okresného súdu Trenčín č. k. 82C/14/2023-168 z 2. júna 2025, č. k. 82C/14/2023-172 z 24. júna 2025 a č. k. 82C/14/2023-178 z 23. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uzneseniami okresného súdu označenými v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, ako aj priznať mu náhradu trov konania v rozsahu 100 %.
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal na okresnom súde žalobu o zrušenie vecného bremena k nehnuteľnostiam a priznanie náhrady za jeho zrušenie v sume 33 400 eur. Sťažovateľ zaplatil súdny poplatok za podanie žaloby v sume 49,50 eur. Okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 82C/14/2023-87 z 8. februára 2024.
3. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Súdny poplatok za podané odvolanie v sume 49,50 eur uložený mu uznesením okresného súdu z 5. marca 2024 podľa položky 1 písm. b) sadzobníka súdnych poplatkov v spojení s § 6 ods. 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) uhradil 6. marca 2024. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 16Co/16/2024-129 z 12. decembra 2024 rozsudok okresného súdu potvrdil.
4. Sťažovateľ podal 14. februára 2025 proti rozsudku krajského súdu dovolanie. Okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku v sume 230 eur, ktorý zaplatil 7. marca 2025.

5. Výzvou č. k. 82C/14/2023-165 z 27. mája 2025 bol následne sťažovateľ vyzvaný zaplatiť súdny poplatok za podané dovolanie, resp. jeho doplatok vo výške 3 728 eur podľa položky 1 písm. a) a § 7 ods. 10 sadzobníka súdnych poplatkov v spojení s § 6 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch. Proti výzve podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením okresného súdu č. k. 82C/14/2023-168 z 2. júna 2025 zamietnutá.

6. Okresný súd následne uznesením vyššieho súdneho úradníka č. k. 82C/14/2023-172 z 24. júna 2025 dovolacie konanie zastavil s odôvodnením, že sťažovateľ neuhradil dovyrubený poplatok v sume 3 728 eur. Sťažovateľ podal proti uzneseniu z 24. júna 2025 sťažnosť, pretože postup okresného súdu pri vyrubení súdneho poplatku za dovolacie konanie považoval za mylný. Uznesením č. k. 82C/14/2023-178 z 23. júla 2025 bola sťažnosť sťažovateľa zamietnutá ako nedôvodná.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ proti napadnutým uzneseniam argumentuje tým, že súdne poplatky vyrubené za podanie žaloby, odvolania i dovolania iba z neurčitej hodnoty sporu boli správne. Dovyrubenie poplatku za podané dovolanie nepovažuje za správne a zákonné, pretože i naďalej išlo o konanie o zrušení vecného bremena, teda základ uplatneného nároku nie je možné oceniť.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstata námietok sťažovateľa proti napadnutým uzneseniam okresného súdu spočíva v tvrdenom porušení jeho práva na súdnu ochranu nesprávnym vyrubení súdneho poplatku za podané dovolanie, v dôsledku čoho došlo k zastaveniu dovolacieho konania.

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať skutkový stav zistený všeobecným súdom ani jeho právne názory. Úloha ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, ale obmedzuje sa na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 301/2020).

10. K napadnutým uzneseniam okresného súdu s ohľadom na vymedzený predmet konania ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej rozhodovanie o súdnych poplatkoch spravidla nedosahuje ústavnoprávnu intenzitu opodstatňujúcu konštatovanie porušenia základných práv a slobôd sťažovateľa (z novej judikatúry napr. II. ÚS 224/2018). Ústavný súd posudzuje problematiku rozhodovania o súdnych poplatkoch zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o poplatkovej povinnosti pristupuje len za celkom výnimočných

okolností. Aj postup všeobecných súdov pri vyrubovaní súdnych poplatkov však musí mať zákonný podklad a nemôže byť výsledkom arbitrárneho prístupu či zjavne nesprávneho posúdenia situácie predpisom podústavného práva, ktorým je v tomto prípade zákon o súdnych poplatkoch. Rozhodnutie o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok môže neprípustne zasiahnuť do základných práv, a preto podlieha prieskumu z hľadiska rešpektovania zásad spravodlivého procesu (I. ÚS 41/2015, IV. ÚS 562/2018).

III.1. K porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením okresného súdu z 2. júna 2025:

11. Sťažovateľ vyčíta okresnému súdu, že v namietanom uznesení z 2. júna 2025 nesprávne určil výšku súdneho poplatku podľa položky 1 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch (teda ako 6 % zo sumy 33 400 eur), keď za základ súdneho poplatku považoval sťažovateľom uplatnený nárok na zaplatenie 33 400 eur z titulu zrušenia vecného bremena, hoci správne mal byť podľa neho vyrubený podľa položky 1 písm. b) zákona o súdnych poplatkoch.

12. Z obsahu uznesenia z 2. júna 2025 vyplýva, že okresný súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu, ktorým mu bola určená poplatková povinnosť za podané dovolanie v konaní o primeranej náhrade za zrušenie vecného bremena. V jeho odôvodnení okresný súd uviedol, že predmetom dovolacieho konania je žalobcom uplatnený nárok v sume 33 400 eur z titulu primeranej náhrady za zrušenie vecného bremena, pretože zákon o súdnych poplatkoch nemá osobitnú sadzbu súdneho poplatku pre konania o náhrade za zrušenie vecného bremena. Sadzbu súdneho poplatku v tejto veci okresný súd určil podľa položky 1 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov v zmysle § 7 ods. 10 v spojení s § 6 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch v sume 3 958 eur, z ktorej sťažovateľ už uhradil 230 eur, preto bol týmto uznesením zaviazaný uhradiť súdny poplatok v sume 3 728 eur. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že poplatok bol dovyrubený na základe usmernenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dovolacom konaní. Sťažnosť sťažovateľa bola preto zamietnutá ako nedôvodná v súlade s § 250 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

13. Sťažovateľ ako jediný argument v konaní pred ústavným súdom uviedol svoj nesúhlas s posúdením charakteru ním uplatneného nároku, rozhodovanie o ktorom tvorí predmet dovolacieho konania, t. j. namietajúc, že v predmetnej veci ide stále o konanie o zrušenie vecného bremena. Práve od posúdenia charakteru predmetu konania sa v tomto prípade odvíjala i aplikácia príslušnej položky sadzobníka pri vyrubovaní súdneho poplatku (teda aj výška súdneho poplatku) za podané dovolanie. Sťažovateľ namietal, že v jeho právnej veci išlo o neoceníteľný predmet konania, ktorý sa spoplatňuje podľa položky 1 písm. b) sadzobníka súdnych poplatkov.

14. Ústavný súd za daných okolností poukazuje najmä na to, že ústavná sťažnosť neobsahuje žiadnu ústavnoprávne relevantnú argumentáciu. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nespochybnil predmet preskúmaného konania, ktorým bol zjavne nielen návrh na zrušenie vecného bremena, ale i návrh na priznanie peňažnej náhrady za jeho zrušenie v sťažovateľom kvantifikovanej výške. Návrh na primeranú náhradu za zrušované vecné bremeno považuje sťažovateľ bez akejkoľvek argumentácie iba za súčasť prvotného návrhu na zrušenie vecného bremena. Okresný súd zjavne v súlade s usmernením najvyššieho súdu v konaní uplatnené návrhy sťažovateľa považoval za samostatné predmety konania podliehajúce samostatne odlišným súdnym poplatkom. Ústavný súd konštatuje s prihliadnutím na poznámku 7 k položke 1 sadzobníka súdnych poplatkov, podľa

ktorej sa pri spoplatňovaní zároveň uplatňuje zásada, že ak predmetom konania je viac nárokov, každý nárok sa spoplatňuje samostatne, že sťažovateľom namietaný postup okresného súdu pri vyrubení súdneho poplatku nepovažuje za ústavne neakceptovateľný či zasahujúci do ním označených práv. Správnosť uvedeného právneho záveru napokon potvrdzuje aj skutočnosť, že súdy zúčastnené na rozhodovaní o zrušení vecného bremena v tejto veci už rozhodli rozsudkom vo veci samej, a nielen o základe nároku medzitýmnym rozsudkom, keď by sa dalo uvažovať o rozdelení nárokov, resp. o osobitnom spoplatnení len prvého z nich ako samostatne uplatneného.

15. Okresný súd pri rozhodovaní o poplatkovej povinnosti sťažovateľa za podanie dovolania vo veci aplikoval a interpretoval na vec sa vzťahujúce ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch spôsobom, ktorý je ústavne udržateľný. Ústavný súd preto sťažovateľovu ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením okresného súdu z 24. júna 2025 (uznesenie vyššieho súdneho úradníka o zastavení dovolacieho konania):

16. Z čl.127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom, keďže ho už meritórne preskúmal na základe sťažnosti okresný súd (napadnutým uznesením vydaným sudcom). Ústavnú sťažnosť v tejto časti preto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.3. K porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením okresného súdu z 23. júla 2025 (uznesenie o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o zastavení dovolacieho konania):

17. Uznesením z 23. júla 2025 okresný súd zastavil dovolacie konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku. V jeho odôvodnení odkázal na vyjadrenie najvyššieho súdu k podanému dovolaniu sp. zn. 9Cdo/42/2025 z 20. mája 2025, podľa ktorého je predmetom dovolania sťažovateľom uplatnený nárok 33 400 eur z titulu primeranej náhrady za zrušenie vecného bremena, a preto sa sadzba súdneho poplatku v tomto prípade určí podľa položky 1 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov v zmysle § 7 ods. 10 v spojení s § 6 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch v sume 3 958 eur a s poukazom na § 6 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch celková suma poplatku predstavuje v tomto prípade 3 728 eur. V závere konštatoval, že súdny poplatok bol sťažovateľovi vyrubený v správnej výške a správne je i rozhodnutie o zastavení dovolacieho konania, tzn. uznesenie z 24. júna 2025, preto sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol.

18. S prihliadnutím na závery uvedené v čl. III.1 tohto uznesenia ústavný súd konštatuje, že v prejednávanom prípade je vyhodnotenie splnenia predpokladov na zastavenie konania zo strany okresného súdu ústavne akceptovateľné a udržateľné.

19. Ústavný súd opätovne pripomína, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov a pri uplatňovaní svojej právomoci nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav. Na základe uvedeného preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu